

imod Forslaget, men som, hvad jeg skal er-
kende, tillige talte paa en saa effektiv og
sympatetisk Maade over for Forslaget, at
hans Indvendinger jo ikke kunde faa saa
megen Vægt, at de kunne lægge Lovfor-
slagets Gang Hindringer i Vejen. — Som
bekendt har Fællesrepræsentationen for
Haandværk og Industri udtalt sig mod det
foreliggende Forslag gennem en paa et Fælles-
møde vedtagen Resolution. Jeg tror, at
denne Resolution kom noget hastig til Verden,
og at den i alt Fald maa miste noget af sin
Betydning derigennem, at paa det nævnte
Møde vare Repræsentanterne for Største-
delen fra Haandværket og vel netop fra den
Del af Haandværket, der ikke er inddraget
under Lovforslaget, thi det er jo Tilfældet,
at Haandværket for en stor Del falder uden
for Loven. Hvad Storindustrien angaar,
antager jeg ikke, at den i og for sig er stillet
saaledes, at den vil gøre nogen stærk Ind-
sigelse mod den foreliggende Ordning, det
skulde da i alt Fald undre mig meget, om
den gjorde det. Nu har Storindustrien faaet
sin Forsikring i Tyskland, Norge, Finland
og mange andre Lande, og faar det overalt
paa samme Grundlag som her, nemlig saa-
ledes, at det er de sædvansmæssigt farlige
Erhverv, der maa bære Udgifterne til Ar-
bejderulykkesforsikringen. Saaledes er Ord-
ningen gaaet frem andetsteds, og at man
saa skulde mene, at man her kunde unddrage
sig Dødsbøden af en lignende Forpligtelse,
tror jeg ikke. Velkommen er den vel ikke,
det forstaar jeg ogsaa nok; men at man er
forberedt til at tage imod den og vil tage
mod den som en Selvfølge, naar man faar
den, derom nærer jeg ingen Tvivl. — Det
ærede Medlem udtalte, at naar man siger,
at Vandbruget kunde have Vanskelighed ved
at bære sin Del af en Ulykkesforsikring, saa
maa man endelig ikke tro, at Industrien ikke
ogsaa kunde have Vanskelighed ved det. Det
tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i.
Industrien vil ganske sikkert uden Vanskelig-
hed kunne bære de Byrder, den Ulykkes-
forsikring, her er Tale om, vil lægge paa
den. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere
ind paa dette, det er jo noget, som ærede
Medlemmer allerede have imødegaaet.

Jeg skal herefter tillade mig nogle
korte Bemærkninger med Hensyn til de en-
kelte Bestemmelser i Lovforslaget, der ere
blevne fremdragne fra forskellige Sider. —
Det ærede 2det kongevalgte Medlem (Guds.)
har navnlig peget paa § 1 i Forslaget, hvor
han mener, at Udtrykkene ikke ere saa hel-
dige, som de kunne være, og jeg tror ogsaa,
at der her kan være Grund til at foretage
nogen Rettelse, navnlig for saa vidt Ud-

trykkene "byrde og paavieselig Marsag" an-
gaaer og Udtrykkene "ej heller Skade ved højere
Magt". Men jeg skal i Forbindelse hermed
fremhæve dette, at naar man tager den Ord-
ning, Forslaget har, nemlig at lægge en
Forpligtelse direkte paa Arbejdsgiveren til
at udbetale et Kapitalbeløb, er det heldigt i
Lovforslaget at have tydelige og udtømmende
Bestemmelser om, hvad det er for Ulykkes-
tilfælde der falde ind under det, og hvilke
der falder udenfor, og da navnlig, at disse
Bestemmelser ere affattede ud fra det Syns-
punkt, at man ikke paalægger Arbejdsgiveren
at svare til mere end, hvad ret og billigt
er. Det er derfor, man undtager Ulykkes-
tilfælde ved højere Magt, ved Naturbegiven-
heder, men det er vel muligt, at dette slet
ikke behøver at staa i Loven, da det er en
Selvfølge. Det følger maaske allerede deraf,
at han kun skal svare for de Tilfælde, der
staa i Forbindelse med Driften. Imidlertid
maa man hellere her bruge nogle flere Ord,
naar man derved kan gøre Bestemmelserne
saa tydelige, at der ikke kommer nogen Mis-
forstaaelse frem. — Dette Hensyn, at Ar-
bejdsgiveren ikke maa svare til mere end,
hvad ret og billigt er, fører netop ogsaa til,
at man maa fastholde Reglen om, at han er
fri for at svare til grov Uagtsomhed, der
er udvist fra Arbejderens Side, men med
Hensyn til Forstaaelsen af dette Udtryk, vil
Spørgsmaalet for det sædvansmæssige for
det paagældende Fag i høj Grad være af-
gørende. Den Alder, en Arbejder har ud-
vist overensstemmende med, hvad der er
Sædvane i Faget, vil ikke blive regnet for
grov Uagtsomhed.

At § 3 trænger til Revision er sikkert
nok, det er jo den vanskeligste Paragraf i
hele Lovforslaget, det gælder om at faa
Bestemmelserne saa fyldestgørende som muligt,
og hvis vi, som det ærede 11te kongevalgte
Medlem mente, ikke have faaet alle sædvans-
mæssigt farlige Erhverv med, er det ønske-
ligt, at vi saa Opmærksomheden henledt paa
dem, der ere blevne udeladte. Imidlertid
maa man altid sætte en Grænse her. Det
er ikke saaledes at forstaa, at man kan be-
stemt pege paa, hvad der falder ind under
det sædvansmæssigt farlige, og hvad der
falder udenfor; et Skøn maa være det af-
gørende, og derfor maa Grænsen altid falde
saaledes, at man kan sige, at der fremkommer
besynderlige Tilfælde; et Erhverv kan komme
til at ligge udenfor, selv om der ganske vist
er Fare, et Erhverv, hvor Arbejderne kunne
komme til Skade og dog ikke opnaa Beskyt-
telse gennem Loven. Det er ikke muligt at
gøre det paa anden Maade. — Det ærede
2det Medlem for 9de Kredts fremhævede det